

เมื่อไป Present งานวิชาการที่ตุรกี

รศ. ดร.ธวัช สมบูรณ์

คณะศึกษาศาสตร์

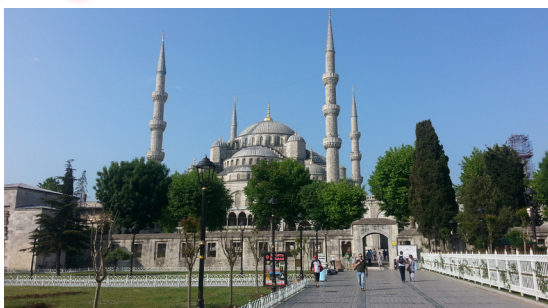
ชายใดไม่เที่ยวเที่ยวไป ทุกแคว้นแดนไพร มีอาจประสบพบสุข ชายใดอยู่เหี่ยว
เนาว์ทุกข์ ไม่คั่นชนชุกก็เชื่อว่าชั่วมีวมา เป็นบทหนึ่งในนิทานเวตาล เรื่องที่ 16 ที่ทำให้
ผู้เขียนยึดเป็นสรณะในการเสาะแสวงหาข้อความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาทักษะและลีลา
ชีวิตในการเป็นอยู่และดำรงอยู่ และเมื่อวันที่ 27 - 29 พฤษภาคม ที่ผ่านมา ผู้เขียนได้
มีโอกาสดินทางไปนำเสนอบทความวิชาการที่ Istanbul University, Turkey ผู้เขียน
ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง และบุคลากรทุกฝ่ายที่ทำให้การเดินทางครั้งนี้
ประสบความสำเร็จและราบรื่นไปด้วยดี ในการนี้ยังทำให้ผู้เขียนมีปณิธานที่หาญกล้า
ที่จะสร้างศรัทธาความเป็นนักวิชาการให้เป็นไปตามเจตจำนงของมหาวิทยาลัย-
รามคำแหงที่ว่า “สร้างความรู้สู่สากล Universal Knowledge Building”

บทความวิชาการที่ผู้เขียนนำเสนอครั้งนี้ ชื่อ “Thai Education : Breathing of the
Marginal People” (การศึกษาไทย : ลมหายใจของคนชายขอบ) ด้วยเหตุผลว่าทุกสังคมนั้น
ประกอบด้วยคนสองประเภท คือ ผู้ที่ได้เปรียบ (exploiting) และผู้เสียเปรียบ
(exploited) ซึ่งกล่าวถึงคนชายขอบ คือ ผู้คนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากสังคมในทุกๆ ด้าน
โดยเฉพาะทางด้านการศึกษารัฐจัดให้ บทสรุปของบทความ คือ การสร้างพลังศรัทธา
อันแน่วแน่ให้แก่ผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholders) ทั้งหมดที่จะมีเจตจำนงเพื่อสรรค์สร้าง
“หน่อราก” ทางการศึกษาให้ออกมาเป็นเชิงประจักษ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้เขียน
ได้นำเสนอว่า ควรมีการดำเนินการดังนี้

1. รัฐบาลต้องให้เงินสนับสนุนทางการศึกษาให้มากขึ้นกว่าเดิม หากพิจารณา
จากข้อมูลเชิงประจักษ์แล้วคนชายขอบได้รับการดูแลในเรื่องการศึกษาค่อนข้างน้อยมาก
ไม่ว่าจะเป็นทางด้านอุปกรณ์เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ เสื้อผ้า อาหาร และสิ่งอื่นๆ อีก
สิ่งทีกล่าวมาทั้งหมดนี้ มีลักษณะขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างแท้จริง ความเป็นไปตาม
อัตราและตามยถากรรม จึงดูซึมและซึมซับจนเป็นเนื้อเดียวกันกับคนชายขอบที่ลี้ดัว
2. ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจใน “อัตลักษณ์ตัวตน” ของคนชายขอบอย่างดี
และชัดเจน เพราะกลุ่มคนเหล่านี้ต้องการความเป็นหนึ่งเดียวเช่นคนกลุ่มอื่นๆ ในสังคม
แต่สิ่งที่สังคมหยิบยื่นให้ คือ ความเป็นอื่น (the otherness) ครูผู้สอนกลุ่มคนชายขอบ
ต้องพยายามสอนให้พวกเขา/เธอเกิดการเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมอย่างไม่หวาดระแวง
พยายามชี้ให้เห็นถึงความเด่นและเอกภาพ (outstanding and unity) ของกลุ่มคนเหล่านี้ให้ได้
ตลอดจนสอนวิธีการอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขและสง่างาม สายธารแห่งการพัฒนานี้
จะเป็นการสร้างคุณค่าแห่งตัวตนของพวกเขาได้มีค่ามากขึ้น
3. ทุกคนในชาติต้องเห็นความสำคัญของคนชายขอบมากขึ้นให้ตระหนักและ
เข้าใจพวกเขาเหล่านี้มากขึ้นเพราะคนชายขอบต่างก็คือคนไทยเช่นกันมิใช่ “จำเลย”
ของสังคม เพียงแต่พวกเขา/เธอได้รับและขาดโอกาสน้อยกว่าคนกลุ่มอื่น ฉะนั้น
โอกาสทางการศึกษาที่ควรได้รับและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง คือ วิชาชีพที่เหมาะสมกับวัย
เพศ และความสนใจ ซึ่งวิชาชีพจะเป็นเส้นทางให้เกิดการประกอบอาชีพ ซึ่งจะเป็น
การพัฒนาชาติทางอ้อมได้อีกมิติหนึ่ง
4. การศึกษาต้องตระหนักถึงการเรียนการสอนที่สามารถนำพาให้คนชายขอบ
สามารถอ่านออก เขียนได้ รู้เท่าทันเทคโนโลยี สร้างวิธีการสื่อสารที่เข้าใจบนฐาน
แห่งความเป็นจริงของสังคม สิ่งนี้ก็จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาชาติแบบ
องค์รวมได้อย่างดียิ่ง

มารู้จักตุรกีกันดีกว่า

ตุรกีเป็นประเทศที่มี
พื้นที่ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียและ
ยุโรป เป็นอีกหนึ่งประเทศที่มี
อารยธรรมอันยาวนานตั้งแต่
ยุคหิน 20,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช
ตุรกีเป็นประเทศที่มีเมืองโบราณ

สร้างโดยอาณาจักรกรีกโรมันมีความยิ่งใหญ่ล้นการ ติดอยู่ในอันดับสามของเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ภายใต้อาณาจักรโรมัน (Roman Empire) ซึ่งอยู่บริเวณเอเชียไมเนอร์ (ตุรกี ซีเรีย และ
ปาเลสไตน์ ในปัจจุบัน) อนึ่ง ถ้าศึกษาประวัติศาสตร์เชิงลึกจะพบว่า เมืองหลวงแห่ง
อาณาจักรโรมันตะวันออกไบเซนไทน์ (Bizentine) กรุง Constantinople ก็มีที่ตั้งในตุรกี
ปัจจุบันถูกเรียกว่า Istanbul ความยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่ง คือ ยังมีเมือง Pamukkale
เมืองโบราณที่มีความงดงามของน้ำแร่ธรรมชาติขนาดใหญ่ที่รักษาโรคให้กับแม่ทัพ
นายกองในวัยเกษียณ

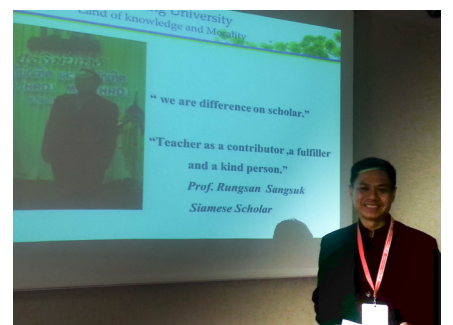
จะเห็นได้ว่า ตุรกีเองก็
มีประวัติศาสตร์แห่งการสร้าง
ความยิ่งใหญ่ของชนเผ่ามาเป็น
เวลานาน มีการเปลี่ยนแปลง
ผู้ที่เข้ามาครอบครองตั้งแต่
ชาวอัสซีเรียน ทรอย ฮิตไตน์ กรีก
เปอร์เซีย โรมัน ไบเซนไทน์ออกโตมัน
จนถึงชาวเติร์กในปัจจุบัน สิ่งนี้

ทำให้ผู้เขียนนึกไปว่า ดินแดนแห่งอารยธรรมของตุรกีนี้ ช่างเป็นสักขีพยานแห่งการ
เกิดดับ ของอาณาจักรต่างๆ หลายยุคหลายสมัย เฉกเช่นอำนาจของรัฐเช่นกัน แต่เมื่อ
พิจารณาความดีงามของชาวปรีทักพังต่างๆ ทำให้เข้าใจยิ่งขึ้นว่า นี่คือการร้อยแห่ง
อารยะที่ ทำให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา “รากเหง้าของแผ่นดิน” และทำให้เกิดความเข้าใจ
ตรงกันว่า “ทุกอย่างในโลกนี้มีเกิดและดับไป” เช่นกัน

อุดมศึกษา: ประเด็นใน Conference

วกกลับมาถึงเรื่องการจัด International
Conference หัวข้อส่วนใหญ่ที่ Keynote
Speakers มาบรรยายนั้น ส่วนมากจะเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการออกแบบการเรียนรู้และการนำ
สื่อมาผนวกรวมกับการเรียนการสอน จะมี
Professors ทั้งที่มาจากสหรัฐอเมริกาและยุโรป
เน้นจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนในหลากหลาย

รูปแบบ (variety of activity-based learning) เป็นสำคัญ ในการนี้ผู้เขียนได้เสนอฐานคิดของ
ครูรังสรรค์ แสงสุข (Siamese Scholar) อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในที่ประชุม
ในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น ผู้สอนอย่าสถาปนาความศักดิ์สิทธิ์ของตนเอง
ว่ารู้ทุกอย่าง “เราเป็นครูคนละอย่าง (We are different on scholar.)” และให้พิจารณา
ต่อไปว่า ถ้าเป็นครูผู้สอนต้องตระหนักว่า Teacher is contributor, a fulfiller and a
kind person (ครู คือ ผู้ให้ ผู้เติมเต็ม และผู้มีเมตตา) สังเกตสีหน้าและแววตาของนักวิชาการ
ที่เข้าร่วม Conference ได้ข้อคิด (consideration) เพิ่มขึ้น เพราะการเรียนการสอน
ในอุดมศึกษาเป็นเทวาลัยแห่งการเรียนรู้ นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการผสมผสาน
ประสบการณ์ต่างๆ เพื่อสร้างการใช้ชีวิตให้กับผู้เรียนได้อย่างราบรื่นต่อไปในอนาคต

ท้ายสุดผู้เขียนขอกราบขอพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ แสงสุข
ผู้ที่มีส่วนเติมเต็มประสบการณ์ทางวิชาการให้กับผู้เขียนในการนำเสนอผลงานวิชาการครั้งนี้
เช่นเดียวกับ ท่านครูรังสรรค์ แสงสุข ผู้ที่เคยเติมเต็มให้กับผู้เขียนเมื่อครั้งไป present
ที่ศรีลังกาในหลายปีก่อน

การนำเสนอครั้งนี้ ใครฝากข้อคิดว่า ลมหายใจของคนชายขอบ ยังถือว่า
เป็นลมหายใจที่เหมือนคนทั่วไป เพียงแต่รัฐและคนรอบข้างจะได้ยินเสียงลมหายใจนี้
หรือไม่ อย่างไรก็ตาม อยากตะโกนดังๆ ว่า อย่าปล่อยความต้องการทางการศึกษา
ของคนกลุ่มนี้ให้เป็นเพียง “ลมหายใจที่ไม่ได้ยิน ตัวตนที่ไม่มีใครเห็น” (unheard and
unseen from the majority) ขอรับท่าน !!!!